

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 2214/06
21.02.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Rašića i Sonje Manojlović, članova veća, sa savetnikom Milom Bandukom zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA, zbog krivičnog dela neovlašćena proizvodnja, držanje i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 246. stav 1. Krivičnog zakonika i BB, zbog krivičnog dela neovlašćena proizvodnja, držanje i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 246. stav 3. Krivičnog zakonika, rešavajući o žalbi branioca optuženog AA, adv. AB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu br. K. 74/2006 od 19.07.2006. godine, posle sednice veća održane u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, adv. AB, dana 21.02.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

UVAŽENJEM žalbe branioca optuženog AA PREINAČUJE SE presuda Okružnog suda u Zrenjaninu br. K. 74/2006 od 19.07.2006. godine samo u pogledu odluke o kazni u delu koji se odnosi na optuženog AA, tako što Vrhovni sud optuženog AA za izvršeno krivično delo neovlašćene proizvodnje, držanja i stavljanja u promet opojnih droga iz člana 246. stav 1. Krivičnog zakonika za koje je tom presudom oglašen krivim, OSUĐUJE na kaznu zatvora od 6-šest meseci u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 10.05.2006. godine do 19. jula 2006. godine, dok se žalba u ostalom delu kao neosnovana ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom su oglašeni krivim: AA, zbog krivičnog dela neovlašćena proizvodnja, držanje i stavljanje u promet opojnih droga iz člana 246. stav 1. Krivičnog zakonika za koje delo je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine a u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru počev od 10.05. do 19.07.2006. godine i BB zbog krivičnog dela neovlašćene proizvodnje, držanja i stavljanja u promet opojnih droga iz člana 246. stav 3. Krivičnog zakonika za koje mu je izrečena uslovna osuda za koju mu je utvrđena kazna zatvora od 4-četiri meseca i istovremeno određeno da se ta kazna neće izvršiti ako optuženi u roku od dve godine ne učini novo krivično delo.

Istom presudom od optuženih je na osnovu člana 246. stav 7. Krivičnog zakonika oduzeta opojna droga navedena u izreci presude.

Optuženi su obavezani da plate sudu na ime paušala po 2.000 dinara u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Protiv te presude žalbu je izjavio branilac optuženog AA zbog svih zakonskih osnova propisani članom 367. ZKP s predlogom da se presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili pak preinači tako što će se ovom optuženom izreći blaža krivična sankcija. U žalbi je, između ostalog, zahtevano obaveštenje o sednici veća u smislu člana 375. ZKP.

Republički javni tužilac Srbije je podneskom Ktž. br. 2464/06 od 17.11.2006. godine, predložio da se žalba kao neosnovana odbije, a prvostepena presuda potvrdi.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog

tužioca Srbije, a u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca adv. AB koji su dali potrebna objašnjenja za stavove u žalbi, razmotrio sve spise ovog predmeta zajedno sa pobijanom presudom koju je ispitao u smislu člana 380. ZKP i po oceni navoda iznetih u žalbi, našao:

Prvostepena presuda ne sadrži povrede zakona na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti (član 380. stav 1. tačka 1. i 2. ZKP), pa dakle, ni bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje se u žalbi ukazuje.

Pobijajući prvostepenu presudu po tom osnovu u žalbi se navodi da je prvostepeni sud zasnovao presudu na Zapisniku o veštačenju MUP-a - Uprave kriminalističke policije od 09.05.2006. godine iako je to veštačenje koje je u predkrivičnom postupku odredio organ unutrašnjih poslova na kome se presuda ne može zasnovati, pa je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. ZKP.

Vrhovni sud, međutim, i pored činjenice da je veštačenje u ovoj stvari određeno od strane organa unutrašnjih poslova, iako za to nije bilo uslova iz člana 238. stav 3. ZKP, jer se ovde radi o krivičnom delu za koje je zaprečena kazna zatvora preko 10 godina, nalazi da se ovde radi o nepravilnoj primeni odredbe člana 238. stav 3. ZKP koja nema uticaja na zakonito i pravilno presuđenje, jer veštačenje koje je potom obavljeno izvedeno kao dokaz na glavnom pretresu, pod kontrolom suda i na koji nalaz stranke nisu imale primedbi, a nalaz je dat od stručne ustanove - instituta koji, inače redovno veštači i u drugim sudskim postupcima. Prema tome, s obzirom da je ovaj dokaz - veštačenje izveden pod kontrolom suda na glavnom pretresu, ne radi se o takvom dokazu na kome se sudska odluka ne bi mogla zasnovati.

Nadalje se, u žalbi navodi da je optuženi AA potpisao potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta bez prisustva branioca pri čemu i nije poučen o svojim pravima na angažovanje branioca, a pored toga pretresu nije prisustvovao ni vlasnik stana, pa da se na tim dokazima i ne može zasnovati presuda.

Vrhovni sud međutim, nalazi da ni u ovom slučaju nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. ZKP. Ovo s obzirom da potvrda o privremeno oduzetim predmetima od optuženog AA koja je pročitana na glavnom pretresu nije uzeta kao osnov za donošenje prvostepene presude u smislu izjave optuženog AA da je posedovao opojnu drogu već konstatacije da je od njega, između ostalog, oduzeta i materija nalik na opojnu drogu. Inače, pretresu stana je prisustvovao optuženi AA koji je korisnik stana, kao i dva svedoka i na izvršen pretres nije bilo nikakvih prigovora, pa okolnost da otac optuženog kao vlasnik stana nije bio prisutan pretresu ne predstavlja nedostatak na koji se u žalbi ukazuje.

Neosnovano se žalbom osporava i utvrđeno činjenično stanje. Ne negira se da je optuženi kupovao opojnu drogu heroin, ali se nastoji da predstavi da je drogu nabavljao za sopstvene potrebe pri čemu je bio prinuđen da svedocima prodaje, odnosno daje drogu. Po braniocu nije razjašnjeno zašto je optuženi opojnu drogu prepakivao u paketiće od 0,5 grama i koju količinu je nabavljao, kao i motive zašto je prodao heroin VV, odnosno dao heroin svedoku GG, koja činjenica može biti važna za njegov položaj s obzirom da mu je pretila opasnost od tih lica koji su narkomani da ga prijave ukoliko ne udovolji njihovim traženjima. Takođe nije razjašnjeno ni pitanje da li je optuženi svedoku GG prodao ili dao - poklonio drogu, pa je zato trebalo proveriti odbranu optuženog jer ukoliko je optuženi nabavljao drogu za sopstvene potrebe, a bio je prinuđen da navedenim svedocima daje odnosno prodaje drogu, onda po braniocu te okolnosti omogućavaju optuženom dalje ublažavanje kazne u smislu člana 57. stav 1. tačka 3. KZ.

Vrhovni sud međutim, iznete navode žalbe nije mogao da prihvati zbog sledećeg:

Optuženi je, naime, priznao da je kupovao opojnu drogu heroin kao i da je drogu prodavao VV. To potvrđuje i svedok VV u svom iskazu navodeći da je u više navrata od optuženog nabavio opojnu drogu i pritom detaljno opisao paketiće u kojima je droga bila upakovana i gde su se sretali i obavljali kupoprodaju. U odnosu na svedoka GG optuženi je tvrdio da je tom svedoku drogu davao bez naknade. Međutim, imajući u vidu iskaz ovoga svedoka, koji je tvrdio da optuženog poznaje i da je od njega u dva-tri navrata kupio po jedno pakovanje heroina koji je bio upakovan u foliju od cigareta u obliku pravougaoika po ceni od po 1.000 dinara, pravilno prvostepeni sud zaključuje da je optuženi i svedoku VV prodavao opojnu drogu heroin. Ovo, tim pre, ako se ima u vidu da oba svedoka identično opisuju pakovanje heroina, koje su kupovali od optuženog, a uostalom i nije bilo razloga da svedok neosnovano tereti optuženog. Prema tome, odbrana optuženog je u potpunosti proverena, pa se suprotni navodi žalbe pokazuju neosnovanim. Uostalom, i delo učinjeno pod pretnjom predstavlja krivično delo shodno članu 21. stav 2. Krivičnog zakonika, a ta okolnost može samo predstavljati osnov za ublažavanje kazne.

Ostali navodi žalbe ukoliko se odnose na bitne povrede odredaba krivičnog postupka ili pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje su bez uticaja za ishod postupka.

Prvostepeni sud je dakle, utvrdio sve činjenice i okolnosti i to kako one koje čine obeležja krivičnog dela u pitanju tako i one koje se tiču psihičkog odnosa optuženog prema izvršenom delu, a pravnom ocenom po članu 246. stav 1. Krivičnog zakonika, pravilno je primenjen krivični zakon. O tome je prvostepeni sud u obrazloženju presude dao dovoljno razloga, koje i ovaj sud prihvata.

Prelazeći na odluku o kazni, Vrhovni sud nalazi da je žalba branioca optuženog AA u tom delu osnovana.

Kazna zatvora od godine dana na koju je osuđen prvostepenom presudom po oceni Vrhovnog suda stroža je nego što je nužno sa stanovišta svrhe kažnjavanja.

Naime, Vrhovni sud prihvata ocenu prvostepenog suda da priznanje optuženog da je opojnu drogu prodavao VV predstavlja naročito olakšavajuću okolnost i da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja u smislu čl. 57. st. 3. ZKP. Međutim, imajući u vidu životno doba optuženog - rođen 1983. godine, njegovo držanje pred sudom, vreme provedeno u pritvoru (više od dva meseca), kao i okolnost da se radi o relativno malim količinama opojne droge, optuženom je, bez obzira na raniju osuđivanost zbog krivičnog dela neovlašćeno držanje opojne droge za koje mu je izrečena uslovna osuda, trebalo izreći blažu kaznu, shodno čl. 57. st. 3. KZ.

Vrhovni sud je stoga uvažio žalbu u ovom pogledu daljom primenom navedenih zakonskih odredaba o ublažavanju kazne, preinačio prvostepenu presudu i optuženog osudio na kaznu zatvora od 6-šest meseci ocenjujući da je ovako odmerena kazna srazmerna težini učinjenog krivičnog dela i stepenu krivice optuženog, te u skladu sa ostalim relevantnim okolnostima navedenim na stranama 9 i 10 obrazloženja presude, tako da se s osnovom može očekivati da će se njenim izricanjem ostvariti u članu 42. KZ predviđena svrha kažnjavanja.

Pravilna je i odluka o oduzimanju opojne droge doneta na osnovu člana 246. stav 7. KZ.

Prvostepena presuda u odnosu na optuženog BB ostaje neizmenjena, jer u tom delu nije bilo žalbe.

Sa iznetog, a na osnovu člana 391. ZKP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Mila Banduka, s.r. Novica Peković, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sđ